

Nghẹn ngào

Có những bài hát để lại cho ta một ấn tượng mạnh vô cùng. Không bao giờ quên. Như bài hát kỷ niệm một thời yêu nhau, nay đã mất. Chỉ còn lại bài nhạc, nghe đến là đau khổ, là nhớ nhung, là tiếc nuối!

Tôi có một bài hát nằm sâu trong tâm khảm, đôi lúc bất chợt tự thấy mình ngân nga một vài câu. Và lạ lùng không hiểu tại sao lại cứ nhớ đến bài này. Vì không phải là kỷ niệm cho một mối tình không trọn vẹn nào thuở trước. Nhưng có lẽ chỉ vì ấn tượng liên kết đến bài này quá sâu sắc, như một vết hằn khó phai.

Năm ấy tôi vào quân ngũ, sắp ra Tây Ninh làm việc. Để sửa soạn cho đời sống mới, tôi đi thu băng một số những bài nhạc để nghe tại nơi xa lạ, biết chắc là sẽ buồn chán đến cùng cực. Tôi đến quán thu băng của ca sĩ Anh Ngọc, ở một thương xá trên đường Lê Lợi. Ông này có nhiều bài nhạc xưa, giá trị nên tôi nhờ ông làm cho một băng đặc biệt, gồm những bài hay, nhưng ít nghe, ít ai biết đến. Và ông đã không làm tôi thất vọng. Vì băng ông thu cho tôi nhiều bài hiếm có, quá hay, nghe đi nghe lại không biết chán. Ông nói: *"Tôi có thu một bản nhạc chưa ai bao giờ nghe đến. Vì bài này do một người bạn tôi sáng tác, không ai biết đến, không bao giờ phổ biến. Chính tôi hát bài này và thu vào băng."*

Bài nhạc tên là Nghẹn Ngào. Tên tác giả giờ này tôi đã quên. Vì đúng như ca sĩ Anh Ngọc nói, nhạc sĩ này chưa bao giờ cho trình bày bài nhạc của mình. Không được phổ biến nên không ai biết! Chỉ mình ca sĩ Anh Ngọc là bạn, có được bài nhạc, mang đi từ hồi di cư vào Nam và bây giờ mới được ca sĩ Anh Ngọc hát và thu băng. Và cũng chỉ mình tôi là người có băng này! Tôi nghe bài Nghẹn Ngào, thích vô cùng. Bài nhạc giản dị, mang nỗi buồn man mác của một mối tình chia lìa, vô vọng.

Nghẹn ngào nhìn bóng em đi

Em ơi mộng đã xa rồi...

.....

Gió nào có chia phôi

Tóc nào có tung bay

Ôi hoang vắng ôm bờ vai

Ôi lá úa gieo từng cánh

Mây giăng mắc bay trong ngậm ngùi...

Tôi nghe bài Nghẹn Ngào thấy rung cảm như cùng chia xẻ tâm tư với người làm nhạc, một nhạc sĩ không ai biết đến, có lẽ ông cũng chẳng cần và chẳng muốn ai biết đến mình! Nhưng ấn tượng làm tôi nhớ mãi và không bao giờ quên bài nhạc, nhất là giai điệu, vẫn ở mãi trong tôi, dù lời nhạc sau bao nhiêu năm đã mất dần một số câu. Đó chính là lúc năm ở Tây Ninh, khi bị Việt Cộng pháo kích từ núi Bà Đen.

Ngồi trong hầm trú ẩn, đầu đội nón sắt, mình mặc áo giáp, không biết lúc nào

trái pháo sẽ bay đến nổ ngay trên đầu! Trong cơn lo sợ đó, không biết làm gì, tôi đã để cuốn băng nghe đi nghe lại bài nhạc Nghẹn Ngào. Để quên những biến động đang xảy ra quanh mình. Để trấn áp sự lo sợ. Và để ru hồn vào một thế giới khác. Đẹp hơn. Đây an bình. Nơi có chim muông cỏ lạ, ánh sáng chan hòa và tiếng nhạc dịu dàng. Nơi chốn của tình yêu. Của xúc cảm. Và của tuổi trẻ không bao giờ có thể mất. Và nơi đó không có sự hiện diện và đe dọa của tử thần.

Cách đây nhiều năm, tôi có dịp gặp lại ca sĩ Anh Ngọc khi ông sang định cư tại Hoa Kỳ. Bà em gái của ông tôi quen biết, có mời đến tham dự buổi party đón mừng ông anh. Tôi hỏi ca sĩ Anh Ngọc về tác giả bài Nghẹn Ngào. Ông trầm ngâm một lúc, rồi cho biết ông này không di cư vào Nam năm 54. Không có tin tức, nhiều phần đã mất! Tôi không bao giờ được biết tác giả bài nhạc Nghẹn Ngào là ai. Nhưng có một sự cảm thông nào đó giữa tôi và tác giả bài nhạc. Có thể vì lúc nguy hiểm ở Tây Ninh. Hay chỉ vì âm hưởng của bài nhạc đã làm rung động tâm hồn ở một khía cạnh nào đó. Tôi không biết nữa. Và chỉ biết rằng bài nhạc Nghẹn Ngào đó lúc nào cũng vẫn còn mãi nơi tôi.